

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.444 van 22 april 2014
in de zaak A. 212.079/XIV-35.566**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 31 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 119.731 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoeker voert de schending aan van “artikel 15 van de kwalificatierichtlijn” doch zonder op enige wijze uiteen te zetten hoe het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet van toepassing is. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou lopen, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest, wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming, onder meer vast dat “verzoeker (...) niet aan(toont) met objectieve informatie dat Koptische christenen tijdens hun legerdienst wordt gevisieerd en gediscrimineerd, in die mate dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade”, dat “de commissaris-generaal (...) op goede gronden (oordeelde) dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling (...) of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming”, dat “uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen niet blijkt dat voormelde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd” en dat verzoeker geen informatie bijbrengt die de vaststelling van de commissaris-generaal dat “er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict” in een ander daglicht stelt. Aldus komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op een gemotiveerde wijze en rekening houdend met de stukken die verzoeker heeft aangebracht, tot het besluit dat de commissaris-generaal terecht concludeert dat verzoeker niet aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In de mate verzoeker tracht aan te tonen dat hij “wel degelijk (heeft) aangetoond dat er redelijke gronden zijn op basis waarvan het risico op ernstige schade zich met grote mate van waarschijnlijkheid zou voordoen”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tweeëntwintig april tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams